

Detectivii timpului

Volumul 14

Libertate pentru
Richard Inimă de Leu

Cu ilustrații de Almud Kunert

Editura Ravensburger

Cuprins

- 100 000 de mărci de argint 9
- Trubadurul 17
- Ascunzătoarea tâlharilor 28
- Fuga 33
- O misiune periculoasă 49
- Şiretlicul 59
- O lumină în noapte 69
- Bărbatul cu mască 76
- O bănuială 83
- Inima de argint 88
- Peştera 101
- Urme adânci 109
- Direct la ţintă 115
- Cercetaşul regal 126

- Richard Inimă de Leu și castelul Trifels 128
- Glosar 133

Kim, Julian, Leon și Kija - Detectivii timpului

Agera Kim, istețul Julian, atletul Leon și enigmatica pisicuță egipteană Kija sunt patru prieteni care împărtășesc un secret...

Ei dețin cheia de la vechea bibliotecă a mănăstirii benedictine Sfântul Bartolomeu. În acest sălaș al cărților este ascunsă uimitoarea dimensiune spațio-temporală „Tempus”, prin care se poate călători în trecut. Tempus pulsează în ritmul timpului. Există mii de uși, în spatele căror se derulează câte un an din istoria omenirii. De exemplu, pătrunzând prin aceste uși, prietenii noștri ajung să viziteze Roma antică sau Egiptul de pe vremea faraonilor. Din timpul faraonilor provine și pisica Kija, pe care cei trei prieteni au luat-o cu ei în prezent, din prima lor aventură.

De fiecare dată când cei trei prieteni vor să afle ceva interesant despre o anumită epocă sau vor să investigheze un caz suspect petrecut în trecut, călătoresc acolo cu ajutorul dimensiunii Tempus.

Tot Tempus îi aduce pe călători înapoi în prezent. Tot ce trebuie să facă Julian, Leon și Kim este să se întoarcă în locul unde au aterizat în trecut. De acolo ei pot reveni în epoca lor.

Chiar și atunci când călătoria în timp a celor patru prieteni durează mai multe zile, în prezent nu se scurge nicio secundă și nimeni nu poate sănui în ce călătorie secretă s-au mai aventurat detectivii timpului...

100 000 de mărci de argint

— Băieți, să știți că a fost super! strigă Kim. Păcat că n-ați fost și voi.

Era luni dimineață, iar Julian, Kim și Leon mergeau la școală pe străduțele întortocheate din frumosul lor oraș, Siebenthann. Erau, ca de obicei, în întârziere.

Leon mormăi ceva în barbă. Nu era prea binedispus, ca în mai toate zilele de luni. Weekendul fusese fără doar și poate prea scurt. Iar prima oră pe care o aveau era matematica. O materie care nu îi ridică neapărat moralul lui Leon. Pe lângă asta, a doua zi trebuia să facă o temă foarte importantă. Leon ar fi preferat o oră de sport. Sau de istorie.

— Să tot mergi la spectacole din astea! spuse Kim.

Cu o zi în urmă, fata se duse cu părinții ei la un târg cu tematică medievală care o impresionase din cale-afară.

— A fost construit un mic oraș din corturi. Puteai să te uiți cum își făceau treaba o groază de meșteșugari. De exemplu, un fierar care lucra la o *cămașă de zale*. Sau o femeie care împletea coșuri. Printre corturi nu aveai loc să arunci un ac de toți cavalerii, dar cel mai tare a fost de departe *trubadurul*.

Leon se uită la Kim.

– Truba-ce?

– Tru-ba-dur, răsunse Kim, apăsând pe silabe. Așa se numea cântăreții în Evul Mediu.

Leon dădu din mâna plictisit.

– Aha, OK...

Kim se opri.

– Cum adică „aha, OK”?

– Păi, nu pare cine știe ce, spuse Leon. Un tip care lăăie niște cântece de iubire. Măcar era pe acolo și vreun turnir cu lupte încrâncenate?

Kim făcu o grimășă în timp ce-și continuă drumul.

– Frate, în Evul Mediu nu au fost doar bătălii și turniruri.

– Astă știu, dar, dacă mă întrebă pe mine, cam asta era cel mai interesant în vremurile alea, răsunse Leon cu o sclipire în ochi. Chiar aș fi vrut și eu să iau parte la un turnir din alea!

– Îmi dau seama, îl tachină Kim. Leon, Cavalerul cel Haios.

Cel care cade mereu primul de pe cal.

Leon îi dădu, în joacă, un ghiont în coaste.

– Oricum, aș fi stat în șa mai mult decât tine!

– Mă cam îndoiesc, răsunse Kim râzând. Deci, vorbeam de trubadur. A fost fantastic, avea o voce...

– Niște pămpălăi, spuse Leon sec. În Evul Mediu, cine era prea laș să pună mâna pe sabie se apuca de cântat. Poate cânta așa de prost că-i punea pe fugă pe dușmani. Poate în felul acesta se făcea și cântăreții utili.

Fu rândul lui Kim să-i dea un ghiont lui Leon.

- Chiar n-ai idee despre ce vorbești!
- Terminați, spuse Julian, care până atunci ascultase în tăcere. Leon, pun pariu că nu toți cântăreții erau lași.
- Da? Și de unde știi tu asta? întrebă prietenul său.

Prietenii noștri ajunseră la școală. În curtea școlii venea, din toate părțile, un puhoi de elevi.

- Dintr-o legendă, le spuse Julian prietenilor săi. O legendă despre un trubadur foarte viteaz pe nume *Blondel*.

Kim îl privi curioasă pe Julian.

- Blondel? N-am auzit de el. Cine a fost?

Însă Julian clătină din cap.

- Am citit eu odată ceva despre el, dar nu mai țin minte exact ce.

– Putem să căutăm în biblioteca noastră, sugeră Kim. Chiar în după-amiaza asta.

- Eu sunt de acord, spuse Julian.

- Mda, și eu, mormăi Leon.

Din fericire, după ore, starea de spirit a lui Leon se îmbunătăți considerabil, nu în ultimul rând datorită orei de istorie și a profesorului său preferat, Tebelmann.

Leon intră, împreună cu prietenii săi, în mănăstirea benedictină Sfântul Bartolomeu, o clădire sumbră, ridicată în anul 780 î. H. Cei trei prieteni erau însوiți de Kija, pisicuța cu blană chihlimbarie.

Julian păși în biblioteca străveche, care, ca în fiecare zi de luni, era închisă. Însă Julian avea o cheie spre imperiul cărților.

Câteva minute mai târziu, Kim și Julian stăteau aplecați peste măsuțele de citit și se luptau cu mai multe cărți grele de istorie.

– Chiar credeți că istoricii s-au gândit că merită să scrie despre Blondel ăsta? întrebă Leon o jumătate de oră mai târziu.

Băiatul nu lua parte la munca de cercetare, ci prefera să joace fotbal cu Kija. Drept minge, cei doi foloseau o bucată de hârtie mototolită.

– Desigur, spuse Kim, pierdută în gânduri. Uite aici, am găsit.

Julian se duse spre ea.

– Arată-mi!

– Aici scrie ceva despre Blondel... și despre *Richard Inimă de Leu!* exclamă Kim surprinsă și arătă cu degetul spre un paragraf din mijlocul paginii.

– Faimosul rege englez Inimă de Leu? Regele cu sabia fermecată *Excalibur*? Ce are el de-a face cu cântărețul ăla? întrebă Leon.

Băiatului îi fusese trezit interesul la auzul numelui regelui.

– Deci, începu Kim. Aici scrie că Inimă de Leu este capturat la 21 decembrie 1192 în Austria, la întoarcerea din a treia cruciadă, care a durat din 1189 până în 1192.

– Capturat? Ca un infractor? Nu se poate! strigă Leon.

– Da, sună ciudat, dar se pare că aşa s-a întâmplat, răspunse Kim și citi cu voce tare: „Inimă de Leu pornește în cruceiadă împreună cu arhiducele *Leopold al V-lea*. După asaltul cetății

Acra, se pare că Inimă de Leu l-ar fi înșelat pe arhiduce la împărțirea prăzii de război. Arhiducele se întoarce în Austria furios. Mai târziu, când Inimă de Leu călătorește prin teritoriul deținut de acesta, Leopold dă ordin ca regele să fie capturat. Însă, dat fiind faptul că arhiducele Leopold nu avea voie să țină prizonier un rege, acesta își unește forțele cu împăratul german Henric al VI-lea. Împăratul îl ascunde pe Inimă de Leu în fortăreața *Trifels*, situată pe muntele *Sonnenberg*, pentru a obține o sumă mare de bani drept răscumpărare”.

– Incredibil! exclamă Julian. Cum s-a putut una ca asta?

Kim se cufundă din nou în textul cărții.

– „Firește, arhiducele și împăratul au înaintat alt motiv pentru prizonieratul regelui. Aceștia susțin că, în timpul cruciadei, Inimă de Leu se aliase cu inamicul, aşadar că le trădase cauza.”

– Dar aici scrie că împăratul Henric al VI-lea ar mai fi avut un motiv. Împăratul era furios pe unii domnitori răzvrătiți care înceheiaseră un pact cu Inimă de Leu. Și cât timp regele era în mâinile împăratului, acesta știa că-i putea controla pe domnitori.

– Inimă de Leu ca garanție... spuse Leon încet.

Kim îl privi, cufundată în gânduri.

– Exact. Apoi sări peste câteva paragrafe. Vai, știți ce răscumpărare se pare că s-ar fi plătit pentru Inimă de Leu?

– Nu, de unde să știm?

– 100 000 de *mărci de argint!* strigă Kim. Aici scrie că plata avea să ducă regatul lui Inimă de Leu la sapă de lemn!

– Chiar că-i o poveste nebună, admise Leon. Dar ce legătură are prea viteazul vostru trubadur Blondel cu asta?

– Păi, scrie aici! exclamă Kim entuziasmată. Blondel era un prieten foarte apropiat de-ai lui Inimă de Leu. Nimeni nu știa inițial unde era ținut prizonier regele, așa că Blondel pornește la drum în căutarea prietenului său. Acesta călătorește din fortăreață în fortăreață și cântă melodii știute numai de el și Inimă de Leu. Și astfel, într-o bună zi, potrivit legendei, Blondel ajunge la castelul Trifels, lângă orașelul *Annweiler*. Fortăreața se află în Pădurea Palatină. Acolo trubadurul cântă o melodie și, brusc, aude pe altcineva cântând cea de-a doua strofă; acela era Inimă de Leu. Din acel moment, Blondel a știut unde era ținut prizonier regele său. Există scrieri din acea perioadă în care se spune că Blondel a asediat fortăreața împreună cu câțiva aliați și l-a eliberat pe Inimă de Leu. Dar, potrivit altor surse, trubadurul a condus negocierile de eliberare.

Kim începu să râdă.

– Vedeți? Blondel a fost un erou!

Însă Leon încă nu era convins.

– Oare aşa să fie?

Kim mai sări peste un paragraf și citi:

– „În orice caz, Inimă de Leu este eliberat pe 2 februarie 1194. Așadar, acesta fusese captiv vreme de mai bine de un an. În această perioadă, Anglia este condusă de fratele său, *Ioan Fără de Țară*. Poreclă «Fără de Țară» vine de la faptul

că tatăl său, regele Henric al II-lea, îi lăsase moștenire foarte puțin pământ."

— Mie nu-mi vine să cred toate astea, repetă Leon. Dar există un mod de a afla ce s-a petrecut cu adevărat atunci. Pe mine m-ar interesa în special ce rol a jucat Blondel. Băiatul îi privi pe prietenii săi cu subînțeles. Ce ziceți de o călătorie rapidă în timp până la sfârșitul lui ianuarie 1194, la castelul Trifels?

Kim ardea de nerăbdare, însă Julian nu părea la fel de entuziasmat.

— 100 000 de mărci de argint e enorm. Asta s-ar putea să presupună existența multor tâlhari, ar putea să fie foarte periculos, le atrase el atenția.

Kim nu făcu altceva decât să dea din umeri.

— Stai liniștit, Julian, o să avem grija, ca de obicei.

— Da, până acum n-am avut probleme, spuse Julian. Și, oricum, mereu am vrut să-l cunosc pe Inimă de Leu. Băiatul rânnji. Să-i dăm bătaie!

Astfel, în scurt timp, cei trei copii și pisica se apropiară de un raft înalt, montat pe o shină. Prietenii noștri împinseră raftul, care se dădu la o parte, dezvăluind poarta decorată cu simboluri fermecate ce ducea spre Tempus, camera timpului, de existență căreia știau numai tovarășii noștri. Cei patru intrară în camera stranie cu inimile bătându-le puternic în piepturi.

Ca de obicei, camera era cufundată într-o lumină crepusculară și părea infinită. Podeaua pulsa în ritmul timpului.